

Reagujmy na przemoc!

<http://www.siedemliter.pl/artykuly/przemoc-wobec-dziecka-reaguj-wlasciwie,43>

Przemoc jest definiowana jako celowe użycie siły lub władzy w stosunku do innych osób. Zdarza się, że jest traktowana jako środek do osiągnięcia zamierzonego celu (np. wychowawczego). Bicie świadczy o bezsilności rodziców, którzy nie umieją dotrzeć do swojego dziecka inaczej niż wzbudzając w nim strach. I tylko pozornie rozwiązuje problem – pokrzywdzony na chwilę uspokaja się, ulega, wycofuje, spełnia żądania, ale wewnątrz niego rośnie bunt, gniew, żal, pogarda i pragnienie odwetu.

Specjaliści wyróżniają zazwyczaj cztery rodzaje przemocy, które dotyczą najmłodszych: przemoc fizyczną, przemoc psychiczną (inaczej emocjonalną, werbalną), przemoc seksualną oraz zaniedbanie (będące formą krzywdzenia przez zaniechanie). Każdy z nich odciska piętno na psychice dziecka, negatywnie wpływając na jego przyszłość.

Dzieci uczą się tego, czego doświadczają

Dziecko krytykowane – uczy się potępiać.

Dziecko otoczone wrogością – uczy się agresji.

Dziecko żyjące w strachu – uczy się lęklivosti.

Dziecko doświadczające litości – uczy się rozczulać nad sobą.

Dziecko wyśmiewane – uczy się nieśmiałości.

Dziecko otoczone zazdrością – uczy się zawiści.

Dziecko zawstydzane – uczy się poczucia winy.

Dziecko zachęcane – uczy się wiary w siebie.

Dziecko otoczone wyrozumiałością – uczy się cierpliwości.

Dziecko chwalone – uczy się wdzięczności.

Dziecko akceptowane – uczy się kochać.

Dziecko otoczone aprobatą – uczy się lubić siebie.

Dziecko darzone uznaniem – uczy się, że dobrze mieć cel.

Dziecko żyjące w otoczeniu, które potrafi się dzielić – uczy się hojności.

Dziecko traktowane uczciwie – uczy się prawdy i sprawiedliwości.

Dziecko żyjące w poczuciu bezpieczeństwa – uczy się ufności.

Dziecko otoczone przyjaźnią – uczy się radości życia.¹

Dzieci krzywdzone bardzo rzadko mówią wprost o swoich doświadczeniach: *mama/tata mnie bije, często słyszę, że jestem głupi, nieważny, źle traktowany, poniżany, wyśmiewany*. Często to inne sygnały, np. ślady na ciele, nietypowe zachowanie, niska samoocena czy niewłaściwe funkcjonowanie w grupie rówieśniczej / w szkole informują nas o tym, że dziecko jest ofiarą przemocy.

¹ Dryden Gordon, Vos Jeannette, *Rewolucja w uczeniu*, Wydawnictwo Zysk i S-ka, Poznań 2003.

Nie można pozostać obojętnym. Jeżeli jesteś ofiarą lub świadkiem przemocy, możesz uzyskać pomoc, dzwoniąc pod numery podane poniżej.

116 111 – Telefon Zaufania dla Dzieci i Młodzieży, www.116111.pl

800 100 100 Telefon dla rodziców i nauczycieli w sprawie bezpieczeństwa dzieci

800 12 12 12 Telefon Zaufania Rzecznika Praw Dziecka

800 120 002 Ogólnopolski Telefon dla Ofiar Przemocy w Rodzinie „Niebieska Linia”

Liczne kampanie społeczne mówią o konsekwencjach doświadczania przemocy, nawołując do odpowiedniej postawy, np.

Kampania Fundacji Rodzice Przyszłości

<https://www.youtube.com/watch?v=0Gj9SC75edk>

Kampania „Przemoc zaraża” Stowarzyszenia OPTA

<https://www.youtube.com/watch?v=PGMrr7VzTIA>

<https://www.youtube.com/watch?v=w17hjL9jd9Y>

Jeżeli coś Cię martwi, masz jakiś problem, nie masz z kim porozmawiać, potrzebujesz wsparcia, napisz do mnie:

e.adamkiewicz@starabiala.edu.pl.

Elżbieta Adamkiewicz – pedagog szkolny